

talt om Udstykning af de sønderjydske Domæner; og jeg kan forsikre, at der er Titusinder af de sønderjydske Husmænd og Landarbejdere, som har saa stor Forstaaelse af den Lovgivning, der har raadet i den gamle Del af Kongeriget, at de fuldt ud indser, at den Jord, som er blevet den danske Stats Ejendom, ikke mere bør overgaa i privat Eje. Det er en Kendsgerning, at i alt Fald i de Kredse, jeg har haft i Tale, og som slutter sig nær til det Parti, jeg tilhører, hersker den Anskuelse, at den Del af Danmarks Jord, som er blevet Stats- ejendom, skal vi bevare vor fælles Ejendoms- ret til.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen har Ordet for en kort Bemærkning.

N. C. Jensen: Jeg skal gøre den Bemærkning, at jeg selvfølgelig kun tænkte paa mine Partifæller; jeg beklager, at jeg ikke nævnte dette.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg skal bestræbe mig for at fatte mig i størst mulig Korthed, idet jeg tror, at de forskellige Synspunkter denne Sag vedrørende har haft Lejlighed til udførligt at blive gjort gældende, og idet jeg ogsaa for mit Vedkommende i enhver Henseende kan henholde mig til mit Partis Ordførers, det ærede Medlem Hr. Refshauges Udtalelser saavel som ogsaa Udtalelser af andre Repræsentanter her i Tinget for de sønderjydske Landsdele. Ganske vist har det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, der nu for nylig havde Ordet, erklæret, at han som Folketingsmand for de sønderjydske Landsdele ikke delte den Opfattelse. Men dette kom sikkert ikke overraskende for nogen. Thi naar man er Socialdemokrat — og det er det ærede Medlem —, maa det betragtes som en Selvfølge, at man hylder den Anskuelse, det ærede Medlem her gav Udtryk, at Jord, som en Gang har været i Statens Eje, ingen Sinde maa gaa over i privat Eje. Hvis jeg var Socialdemokrat og troede paa Socialdemokratiets Grundsatninger, vilde jeg ganske sikkert ogsaa have indtaget det Standpunkt. Men naar det ærede Medlem har deltaget — jeg tror i 30 Møder og har haft Lejlighed til at lære Titusinde Anskuelser om denne Sag at kende og overalt mærket, at alle ønskede Jorden uddelt efter Loven af 4. Oktober 1919, forekommer det mig dog, at han ikke kunde have saa meget at indvende imod, at man overlod disse Titusinde at vælge den Vej, de vilde

benytte. Saa vilde det jo blive den Vej, som det ærede Medlem nu en Gang foretrækker.

Det samme kan jeg sige til det ærede Medlem Hr. Olufson, der sagde, at det vilde være at give Loven af 4. Oktober 1919 Gift at give den jordsøgende Befolkning Lov til selv at dømme. Jeg forstaaer ikke denne Betragtning, thi hvis det var at give Loven Gift, tror jeg ogsaa, at den var moden til at faa Gift. Jeg tror, at man gjorde sin egen Sag og Opfattelse en Tjeneste ved frit og uforbeholdent at indanke den til den Bedømmelse, som dog til syvende og sidst vil blive afgørende alligevel.

Det ærede Medlem Hr. Olufson sagde, at det var ligegyldigt, hvad der siges, det var nu en Gang den mest betryggende Form for Jordbesiddelse, vi har i Loven af 4. Oktober 1919. Jeg skal ikke tage Diskussionen op. Vi har diskuteret det overordentlig meget, og Diskussionen vil fortsætte sig, saa længe Loven eksisterer — den forsvinder nok en Gang. Men jeg gentager, at de, der skal afgøre det og afgøre det under Ansvar, er den Del af Befolkningen, som skal bruge disse Love. Naar det ærede Medlem Hr. Olufson var saa sikker i sin Sag og har haft Lejlighed til at holde de Foredrag, han holder her i Rigsdagen, rundt omkring i Forsamlingshuse — for det ærede Medlem har saa lidt som andre Medlemmer nægtet sig noget i den Henseende —, kan jeg ikke forstaa, at han kan have den Opfattelse, at de unge, som skal gøre Brug af Lovene, skulde være saa uimodtagelige for Ræsonnementer, at det ikke skulde kunne lykkes at overbevise dem. Nej, det, der er Tale om, er et Formynderskab. Det ærede Medlem Hr. Olufson sagde uforbeholdent: De unge har ikke Spor af Begreb om, hvad de skal gøre — jeg noterede Ordene ned, saa jeg tror ikke, jeg tager fejl i, at det ærede Medlem brugte denne Betegnelse. Jeg er ganske uenig med det ærede Medlem. Hvis de unge ikke havde Spor af Begreb om, hvad de skulde gøre, var det en meget farlig Lovgivning, vi her var inde paa. Vi kommer til at se den Sandhed i Øjenene, at det bliver strænge Krav, der stilles til de unge, der gaar ind til disse Brug, hvad enten det er efter Loven af 4. Oktober 1919 eller den gamle Lov om Statshusmandsbrug. Og først og fremmest maa det Krav stilles, at de skal have en lille Smule Begreb om, hvad de giver sig ind til.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich mente, at Loven af 4. Oktober 1919 var bedst i et Tilfælde, nemlig hvor det drejede sig om at give Tillægsjord. Der er jeg ikke enig med det ærede Medlem. Netop i Tilfælde